

El meu apocalíptic preferit

Text > **BLAI GASULL**

Il·lustració > **XAVIER ROQUETA**

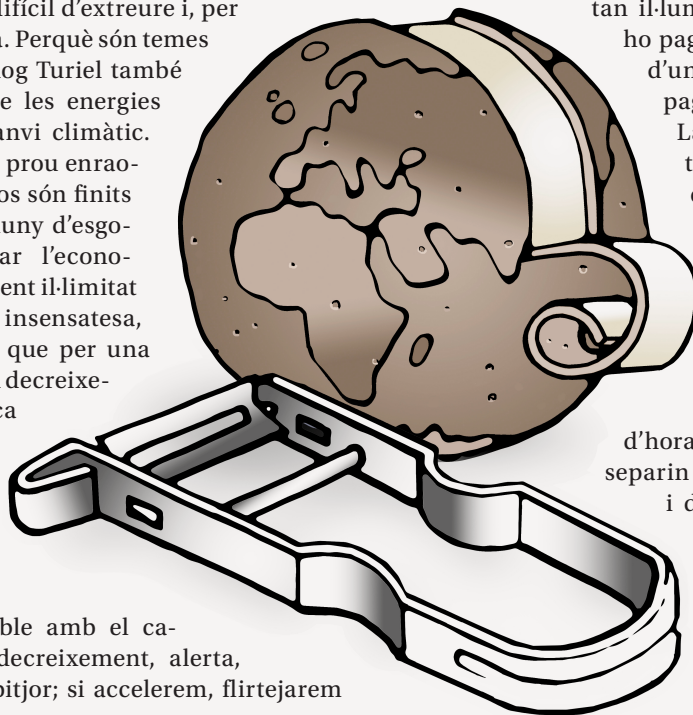
Des de fa cosa d'una dècada, Antonio Turiel, un físic lleonès instal·lat a l'Alt Empordà, ens alerta amb constància i exhaustivitat sobre la crisi energètica que està per venir, i en la qual potser ja estem instal·lats. Ho fa des d'un blog (*crashoil.blogspot.com*), però també en conferències i en un llibre electrònic que s'ha autoeditat. Amb una prosa feixuga i prolíxa en dades, perquè informar no sempre és compatible amb entretenir, s'ocupa fonamentalment de les energies fòssils. L'origen del blog va ser justament l'exploració de les conseqüències del pic petrolier: el moment de producció màxima de petroli a partir del qual la principal font d'energia i motor de l'economia tal com la tenim organitzada començarà a decaure, a ser cada cop més difícil d'extreure i, per tant, a ser més cara. Perquè són temes contigus, al seu blog Turiel també tracta sovint sobre les energies renovables o el canvi climàtic. La tesi de Turiel és prou enraonada: si els recursos són finits i no estem gaire lluny d'esgotar-los, fonamentar l'economia en un creixement il·limitat és més aviat una insensatesa, i es decanta, més que per una desacceleració, pel decreixement com a única via de mantenir els beneficis socials que el progrés ens ha aportat. Una aposta que és difícilment compatible amb el capitalisme. Sense decreixement, alerta, viurem cada cop pitjor; si accelerem, flirtejarem amb el col·lapse.

En una entrada recent al blog, Antonio Turiel posava el focus en les noves tecnologies i es demanava fins a quin punt podem confiar en la seva expansió il·limitada, si no ens trobarem aviat també en un pic tecnològic. És raonable pensar que es podran fabricar més i més xips sense considerar l'accés als minerals que els fan possibles? És entenimentat creure que el parc de servidors on s'acumulen les dades creixerà infinitament o que hi

ha prou recursos per instal·lar antenes per tot el planeta amb l'amplada de banda cada vegada més ampla que necessitem? Un futur en el qual les TIC retrocedeixin li sembla a Turiel més plausible que no pas la hiperrobotització i l'automatització que preveuen els tecnòfils.

Antonio Turiel no és pas l'únic alarmista a la xarxa. D'apocalíptics, n'hi ha un munt, i definitivament Turiel no és dels més llampanants: ni cau en el simplisme, ni en la demagògia cridanera, ni localitza enemics confabulats en institucions opaques; tampoc té derives místiques. Les seves propostes no busquen cap canvi brusc, és més aviat un reformista que no pas un revolucionari. És, podríem dir, un apocalíptic assenyat. Quan Josep Pla, davant de la Manhattan il·luminada es pregunta «I tot això, qui ho paga?», hi hem de veure més la mirada d'un realista que no pas el comentari pagès d'un petit propietari aclaparat. La pregunta és pertinent perquè efectivament tota aquella llum algú l'ha de pagar. Antonio Turiel té la virtut de fer-se preguntes pertinents que segurament tenen poc espai mediàtic perquè demanen respostes complexes, exhaustives i feixugues. Assenyalar que el món és finit és una de les maneres d'evitar que no se'ns acabi abans d'hora als humans. Obrir debats que se separin de l'espectacularitat de les arcàdies i de la morbositat de les distopies és important, i això és el que Turiel fa.

Si els recursos són finits, fonamentar l'economia en un creixement il·limitat és una insensatesa

Antonio Turiel té la virtut de fer-se preguntes pertinents que segurament tenen poc espai mediàtic